

Νυχτερινό Σχολείο 1987

Μια καλή μέρα για κακά νέα

Μέρος Πρώτο

Το τελευταίο μάθημα της ημέρας είχε μετά βίας τελειώσει αλλά οι μαθητές ήδη ξεχύνονταν στους πλατείς διαδρόμους του σχολείου σαν μια κινούμενη θάλασσα από μπλε σακάκια, με τις φωνές τους να υψώνονται όλο και περισσότερο με κάθε βήμα που τους απομάκρυνε από ακόμη μια μέρα μάθησης μέχρι να δημιουργήσουν μια κακοφωνία ανακούφισης.

Αγνοώντας τον θόρυβο και την βιασύνη των υπολοίπων να βγουν έξω, η Ιζαμπέλ χρονοτριβούσε στην πόρτα της τάξης Ιστορίας ξεφυλλίζοντας το σημειωματάριό της, ένα μικρό, ανήσυχο κατσούφιασμα ζάρωνε το μέτωπό της

Ο καθηγητής της σταμάτησε δίπλα της, με τον χαρτοφύλακα στο χέρι. Το φως του ηλίου που ξεχείλιζε από το παράθυρο φώτιζε τα γκρι μαλλιά του μέχρι που έγιναν το εκτυφλωτικό λευκό του χιονιού. «Ποιό είναι το πρόβλημα δεσποινίς Σέντ Τζον; Μήπως χάσατε κάτι;»

Η Ιζαμπέλ τον κοίταξε βιαστικά. «Με συγχωρείται, Κύριε Χόλλις. Απλά θέλω να βεβαιωθώ πως σημείωσα όλα όσα είπατε τα τελευταία πέντε λεπτά. Έγραφα πολύ γρήγορα και μπορεί να μου ξέφυγε κάτι.»

Τα φρύδια του σηκώθηκαν, ελάχιστα. «Εκτιμώ την αφοσίωση σου. Εάν έχεις κάποιες απορίες μπορείς να μου τις φέρεις την Δευτέρα.»

«Ω Ευχαριστώ!» Η Ιζαμπέλ του χαμογέλασε και έβαλε το σημειωματάριό της μέσα.

«Ξέρεις» είπε ο καθηγητής, «τα πας πολύ καλύτερα τις τελευταίες εβδομάδες.»

Ακούμπησε απαλά την μύτη του. «Μην νομίζεις πως δεν το έχω παρατηρήσει»

Η Ιζαμπέλ του άστραψε ένα χαμόγελο. «Εμ...εργάζομαι πολύ σκληρά. Αισθάνομαι πως κάτι καταφέρνω.»

«Συνέχισε έτσι.» Γυρίζοντας προς την άλλη, κατευθύνθηκε μέσα στις ορδές των μαθητών, υψώνοντας την φωνή του, «Ησυχάστε, όλοι σας. Δεν βρίσκεστε σε γήπεδο.»

Με το που έφυγε, η Ιζαμπέλ έτρεξε βιαστικά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Καθώς προσπέρασε την επόμενη αίθουσα, κάποιος της άρπαξε το χέρι και την έσπρωξε βιαστικά προς τις σκάλες.

«Ακόμα ασχολείσαι με τον γεροχόλλις;» Ο Ρατζ ψιθύρισε τις λέξεις στο αυτί της, με μια πονηρή νότα κάτω από την παχιά προφορά του από το Γιορκσάιρ. «Μήπως προσπαθείς να τον κάνεις να σε συγχωρήσει που έκανες κοπάνα την προηγούμενη εβδομάδα ενώ θα έπρεπε να ήσουν στην τάξη;»

Η Ιζαμπέλ βλεφάρισε με αθωότητα. «Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς. Ξέρεις πόσο αφοσιωμένη είμαι στο να μελετάω Ιστορία.»

Ο Ρατζ γέλασε σιγανά και ξέσφισε την λαβή του στον αγκώνα της. Η Ιζαμπέλ ευχόταν να μην τον άφηνε.

«Χάνεις τον χρόνο σου ,» της είπε, βγάζοντας το σακάκι του και κρεμώντας το στο χέρι του καθώς ξεκίνησε να ξεσφίγγει την άσπρη και μπλε γραβάτα του. «Εννοώ, λες και μπλέκεις ποτέ σε πραγματικούς μπελάδες. Θα μπορούσες να την γλιτώσεις ακόμα και για δολοφονία εδώ.»

Η Ιζαμπέλ χαμογέλασε καθώς ακολούθησαν το πλήθος προς τις σκάλες. Και οι δύο τους ήξεραν πως οι καθηγητές της την συμπαθούσαν-δούλευε σκληρά και έπαιρνε καλούς βαθμούς. Θα της συγχωρούσαν την περιστασιακή παράβαση των κανόνων.

«Πώς πήγε η Φυσική;» τον ρώτησε. «Δεν είχες προσομοίωση εξετάσεων σήμερα ;»

«Θεέ μου. Μην μου το θυμίζεις.» ανατρίχιασε . «Ήταν βάρβαρα. Αλλά νομίζω τα πήγα καλά.»

Τέντωσε τα χέρια του πάνω από το κεφάλι του. Ήταν αρκετά γεροδεμένος και αθλητικός ώστε να μπορεί να διακρίνει το σχήμα των μυών του μέσα από το ύφασμα του πουκαμίσου του καθώς παραπονιόταν. «Φίλε, έχω βαρεθεί να κάθομαι σε μια αίθουσα. Πρέπει να βγω έξω. Να τρέξω λίγο.»

Της ήταν δύσκολο να σκεφτεί όσο εκείνος έσφιγγε τους μύες του. Η Ιζαμπέλ πάσχιζε να βρει κάτι να πει. Αυτό που της ήρθε ήταν, εννοείται , το λάθος πράγμα. «Το ήξερες ότι, κάθε φορά που κάθεσαι, ανταλλάσσεις συνεχώς ηλεκτρόνια με την καρέκλα;» Της έριξε ένα απορημένο βλέμμα αλλά εκείνη συνέχισε , ανίκανη να σταματήσει τον εαυτό της. «Μετά από ένα πενηντάλεπτο μάθημα , έχεις περισσότερα ηλεκτρόνια της καρέκλας παρά δικά σου.»

« Οπότε μου λες πως είμαι μια καρέκλα τώρα» είπε

«Ουσιαστικά.»

Δεν μπορούσε να φανταστεί γιατί , από όλες τις πληροφορίες που ήξερε , το μυαλό της της προσέφερε εκείνη αυτή τη στιγμή.

Κάποιες φορές πίστευε πως το ίδιο της το μυαλό την μισούσε.

«Λοιπόν» είπε ο Ρατζ καλοσυνάτα , « αυτό εξηγεί πολλά.»

Καθώς περπατούσαν , τον μελετούσε με την άκρη του ματιού της. Τα λαμπερά καστανά μαλλιά του ήταν πυκνά και κυματιστά πάνω από εκφραστικά , σκούρα μάτια. Οι βλεφαρίδες του ήταν *απίστευτες*. Θα σκότωνε για να είχε βλεφαρίδες σαν και αυτές. Τα χέρια του κρέμονταν χαλαρά πλάι του , καθώς μελετούσε το πλήθος γύρω τους με μια έντονη περιέργεια που υποψιαζόταν πως δεν της ξέφευγε τίποτα από το πολυσύχναστο μέρος. Αργότερα θα της έλεγε τι είχε παρατηρήσει-ποιός χώριζε, και ποιός ερωτευόταν. Ποιος ήταν ακόμα εκνευρισμένος για κάτι που είχε συμβεί νωρίτερα , και ποιός ήταν σιωπηλά καταθλιπτικός και είχε ανάγκη προσοχής. Ήταν αυτή η ασυνήθιστη επίγνωσή του που την είχε τραβήξει σε αυτόν όταν ο Ρατζ είχε έρθει στο σχολείο δύο χρόνια πριν με υποτροφία. Στο κατά τα άλλα αποκλειστικά «λευκό» σχολείο , το σκούρο δέρμα του τον έκανε να ξεχωρίζει. Ήταν το πρώτο πράγμα που παρατήρησε όταν τον είδε να ανεβαίνει τις σκάλες με την βαλίτσα του. Το δεύτερο ήταν ο τρόπος που κρατούσε το κεφάλι του ψηλά, τα μάτια του πάντα συναντούσαν τα μάτια όποιου τον προσπερνούσε. Ποτέ δεν μαζευόταν

από φόβο. Η γενναιότητα ήταν το χαρακτηριστικό που θαύμαζε περισσότερο. Και μπορούσε να καταλάβει από την αρχή πως εκείνος το διέθετε. Και με το παραπάνω.

Το μόνο πρόβλημα ήταν πως , εκείνος δεν φαινόταν να την βλέπει σαν τίποτα παραπάνω από φίλη.

Του είχε δώσει κάθε ευκαιρία να προσέξει πως ήταν κορίτσι αλλά εκείνος έμοιαζε να μην το βλέπει ποτέ.

Εάν είχε υπάρξει ποτέ κάποια αντίσταση απέναντί του στο σχολείο λόγω της φυλής του ή της έλλειψης πλούτου , είχε εξαφανιστεί μέσα σε εβδομάδες- τα μισά κορίτσια στο έτος τους τον είχαν ερωτευτεί. Ποτέ δεν θέλησε την προσοχή , και μάλλον γι' αυτό δεν την πρόσεξε που περίμενε , ελπίζοντας πως θα την διάλεγε.

Προσπάθησε να μην το αφήσει να την πληγώσει, αλλά...

Οι δύο τους περπάταγαν δίπλα δίπλα , τα βήματά τους συγχρονίζονταν εύκολα καθώς πλοηγούνταν μέσα στους στριφογυριστούς διαδρόμους της πτέρυγας των αιθουσών της Κιμμέριας Ακαδημίας, ακολουθώντας τους υπόλοιπους από τις διπλές πόρτες προς τον προθάλαμο , όπου ήταν συγκεντρωμένα αγάλματα και οι φωνές τους αντηχούσαν στο σκληρό πάτωμα και την ψηλή οροφή.

Ήταν ένα μεγαλοπρεπές παλιό κτίριο, αλλά είχε καταντήσει μουντό . Οι πίνακες στους τοίχους ήταν σκονισμένοι, τα περίτεχνα, επιχρυσωμένα πλαίσια ήταν θαμπά από τον χρόνο και την βρωμιά. Οι πολυέλαιοι είχαν σπάσει ή τους έλειπαν έδρες και το απογευματινό φως έπιανε τις ίνες από τους ιστούς αράχνης που κρέμονταν ανάμεσα τους και τους έκαναν να γυαλίζουν σαν μετάξι.

Σε κάποια τμήματα ήταν χειρότερα από τα άλλα. Πίστευε πως η τραπεζαρία ήταν η χειρότερη. Κάποια στιγμή είχαν χαμηλώσει την οροφή προκειμένου να κάνουν το μεγάλο δωμάτιο να ζεσταίνεται πιο εύκολα, έτσι ώστε τα κεραμίδια να κόβουν το πάνω μέρος του τζακιού, κάνοντάς το να μοιάζει σπασμένο. Όλα τα δωμάτια ήταν έτσι- η θέρμανση δεν λειτουργούσε στα δωμάτια των κοιτώνων. Το πάτωμα στην αίθουσα χορού ήταν γδαρμένο και θαμπό, τα παράθυρά της τόσο καλυμμένα από αναρριχητικά φυτά ώστε δεν επέτρεπαν να μπει ούτε το παραμικρό ίχνος φωτός. Και η βιβλιοθήκη βρισκόταν σε παρόμοια κατάσταση. Τα βιβλία είχαν φθαρεί και ήταν στοιβαγμένα παντού. Τα κλειδιά των μελετητηρίων είχαν χαθεί οπότε δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν πια. Τα μισά φώτα εκεί μέσα είχαν καεί-ήταν τόσο σκοτεινά που συχνά οι μαθητές αστειεύονταν πως έπρεπε να δανειστείς ένα βιβλίο για να μπορέσεις να το πάρεις στον διάδρομο και να δεις τον τίτλο του. Όλα αυτά συνέβαλαν σε μια αίσθηση κακής διοίκησης και παραμέλησης.

«Μακάρι να επισκεύαζαν αυτό το μέρος.» μουρμούρησε η Ιζαμπέλ καθώς κλώτσησε ένα σκουπίδι παράμερα.

«Μετά βίας το καθαρίζουν πλέον»

Ο Ρατζ έριξε μια ματιά γύρω στα αγάλματα που διακοσμούσαν τον προθάλαμο , με το μάρμαρο γκρι από την σκόνη.

«Τα μεγάλα κτίρια σαν και αυτό κοστίζουν πολλά για να συντηρηθούν.» είπε. «Οι φόροι πιθανότατα είναι τεράστιοι γι' αυτό το μέρος. Πρέπει να τους κοστίζει μια περιουσία μόνο για να το ζεστάνουν.»

Η Ιζαμπέλ δεν έδωσε σημασία σε αυτό. « Θα έπρεπε απλώς να ζητήσουν χρήματα από τους γονείς μας αν τα χρειάζονται. Όλοι όσοι πάνε σε αυτό το σχολείο έχουν γονείς που έχουν αρκετά χρήματα για να συνεισφέρουν.»

«Όχι όλοι» Ο τόνος του ήταν απαλός αλλά γεμάτος νόημα , η Ιζαμπέλ κοκκίνησε.

«Φυσικά. Όχι όλοι» ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του σε μια σιωπηλή συγνώμη. Το αβίαστο χαμόγελο του της έλεγε πως δεν χρειαζόταν συγνώμη. Κι' όμως, αισθανόταν ηλίθια. Ο πατέρας του Ρατζ ήταν στον στρατό. Υπηρετούσε στην Βόρεια Ιρλανδία. Δεν έβγαζε πολλά χρήματα.

«Ο πατέρας σου θα έπρεπε να ξεπληρώσει πάντως γαμώτο.» είπε όταν έπεσε μια άβολη σιωπή. «Εστω να ξεσκονίσει αυτό το μέρος τουλάχιστον.»

«Κατηγορώ τον Φέργκι» του είπε. «Καταστρέφει αυτό το μέρος.»

«Ίσως ο μπαμπάς σου θα μπορούσε να βάλει να ξεσκονίσουν και αυτόν» πρότεινε ο Ρατζ.

Ο Τζορτζ Φέργκιουσον ήταν διευθυντής στην Κιμμέρια Ακαδημία για περίπου σαράντα χρόνια. Πλέον στα εβδομήντα του χρόνια , τον έβλεπαν τόσο σπάνια στο σχολείο που αφθονούσαν οι φήμες πως είχε βγει μυστικά σε σύνταξη και κανείς από το σχολείο δεν το είχε παρατηρήσει.

«Συνέχεια λέω στον μπαμπά μου πως θα έπρεπε να κάνει κάτι. Αλλά είναι πολύ απασχολημένος για να προσέξει πράγματα σαν και αυτό. Λέει ότι το σχολείο πάντα χρειάζεται δουλειά.» Αναστέναξε, καθώς προχώρησαν στον κεντρικό διάδρομο του σχολείου , η δρύνινη επένδυση χρειαζόταν επειγόντως ένα βερνίκι. «Θα έπρεπε να το πω στην Λουσίντα . Αυτή είναι που φέρνει αποτελέσματα.»

Ο Ρατζ συνοφρυώθηκε , χαμένος για ένα δευτερόλεπτο. « Α περίμενε. Αυτή είναι η Λουσίντα Μέλντραμ , σωστά; Η πρώην του πατέρα σου.» Του τα είχε ήδη εξηγήσει όλα , αλλά όταν του έγνεψε ανυπόμονα, εκείνος επισήμανε, «Η οικογένειά σου είναι πιο περίπλοκη και από την εργασία Φυσικής μου.»

Δεν μπορούσε να διαφωνήσει. «Ο μπαμπάς μου φταίει. Συνέχεια παντρεύεται. Υπάρχουν τόσες πολλές γυναίκες στην ζωή του που ακόμα και εγώ έχασα το μέτρημα. Τέλος πάντων, από τότε που χώρισε με την μαμά , σπάνια τον βλέπω. Δεν είμαι πεπεισμένη πως θυμάται πάντα ποιά είμαι.» Σταμάτησε έξω από το εντευκτήριο και έγειρε την πλάτη της πάνω στην πόρτα , βλέποντας τους μαθητές να περνάνε. «Φοβάμαι πως κάποια μέρα θα με μπερδέψει με κάποια από τις γυναίκες του.»

Ο Ρατζ της γέλασε σκανδαλισμένος αλλά η προσοχή της Ιζαμπέλ είχε ήδη διασπαστεί.

«Μιλώντας για την Λουσίντα – κοίτα, να η Ελίζαμπεθ.» έδειξε προς ένα λεπτό κορίτσι με μαύρα μαλλιά ξασμένα και πιασμένα σε μια θύελλα κυμάτων. Βρισκόταν στο κέντρο μιας παρέας κοριτσιών , όλες τους ήταν έντονα μακιγιαρισμένες, αλλά καμία δεν ξεχώριζε όπως εκείνη. Το χαμόγελό της φώτιζε ολόκληρο το πρόσωπό της , δημιουργώντας απολύτως συμμετρικά λακκάκια στα γεμάτα μαγουλά της. Όλοι οι υπόλοιποι την κοιτούσαν με έκδηλο θαυμασμό.

«Λίξι! Εδώ πέρα!» η Ιζαμπέλ σήκωσε το χέρι της και χαιρέτησε. Καθώς την είδε, το κορίτσι είπε κάτι που έκανε τις άλλες να γελάσουν, και μετά αναπήδησε προς το μέρος τους με την φούστα της να θροΐζει με κάθε της βήμα.

«Γειά σου Ιζ.» Έστρεψε και τα 100 βατ λάμπης της προσοχής της πάνω στον Ρατζ με μια σκανταλιάρικη κλίση του κεφαλιού της. «Μα το Θεό, Ρατζ, κάθε μέρα γίνεσαι όλο και πιο όμορφος.»

Ο Ρατζ της χαμογέλασε πλατιά. «Και εσύ το ίδιο»

Ταίριαζαν πολύ μαζί- η Ελίζαμπεθ ήταν μικροκαμωμένη και χαριτωμένη ενώ ο Ρατζ γεμάτος μυς με άψογα μαλλιά.

Η Ιζαμπέλ μισούσε το ότι ζήλευε τόσο. Αλλά κανένας δεν μπορούσε να αντισταθεί στην Ελίζαμπεθ όταν ήθελε να την προσέξουν. Πάντα δίπλωνε την μέση της φούστας της προκειμένου να κοντύνει το στρίφωμα και να αναδείξει καλύτερα τα πόδια της. Της είχε γίνει ήδη τρεις φορές παρατήρηση αυτό το εξάμηνο επειδή χαλάρωνε την γραβάτα της και ξεκούμπωνε τα τρία πάνω κουμπιά της μπλούζας της για να αναδείξει το απαλό δέρμα από κάτω. Με το άψογο μακιγιάζ της προσεκτικά απλωμένο και τα μαλλιά της φουντωμένα μέχρι να είναι ίδια με τις διάσημες τραγουδίστριες, πάντα τραβούσε την προσοχή.

Λίγο πιο πέρα από το σημείο που κάθονταν, κρεμόταν ένας πολύχρωμος καθρέφτης αντίκα πάνω από ένα περίτεχνο μαρμάρινο τραπέζι και, όσο οι δυό τους φλέρταραν, η Ιζαμπέλ έριξε μια καταδικαστική ματιά στην αντανάκλασή της. Της φαινόταν πως έμοιαζε μουντή σε σχέση με την Λιζ. Πολύ ψηλή, πολύ χλωμή, πολύ αδύνατη. Τα μακριά της μαλλιά είχαν μια ωραία χρυσαφένια απόχρωση, αλλά δεν μπορούσε να δαμάσει τις μπούκλες της οπότε τα έπιανε πίσω σε μια κοτσίδα τις περισσότερες μέρες όμως και πάλι κατάφερναν να ξεφεύγουν, φριζάροντας γύρω από το πρόσωπό της. Τα πάντα πάνω της ήταν λάθος.

Για πρώτη φορά αισθάνθηκε απελπισμένη. Ήταν λογικό που ο Ρατζ την έβλεπε μόνο σαν φίλη. Γιατί να θέλει κάποια σαν και αυτή όταν όλα τα αστραφτερά κορίτσια ήταν δικά του αν τα ήθελε;

«Για τι πράγμα μιλάγατε εσείς οι δύο τέλος πάντων;» ρώτησε η Ελίζαμπεθ, βάζοντας την στην συζήτηση

Χρειάστηκε μια στιγμή στην Ιζαμπέλ για να θυμηθεί. «Α...Προσπαθούσα να εξηγήσω στον Ρατζ πώς κατά κάποιον τρόπο δεν έχω συγγένεια με την μαμά σου.»

Η Ελίζαμπεθ μόρφασε δραματικά. «Αχ απλά μην το κάνεις. Ούτε εγώ δεν το καταλαβαίνω. Ο μπαμπάς σου ήταν παντρεμένος με την μητέρα μου, αλλά δεν είναι ο μπαμπάς μου και η μαμά σου δεν έχει συγγένεια με εμένα.» Σήκωσε τα χέρια της ψηλά. «Αλλά, η μητέρα μου είναι η γιαγιά σου οπότε νομίζω πως είμαστε κάτι σαν ετεροθαλείς αδελφές.»

Η Ιζαμπέλ έγνεψε καταφατικά «Με την μόνη διαφορά πως δεν είμαστε καθόλου ετεροθαλείς αδελφές.»

Η Ελίζαμπεθ χαχάνισε. «Εννοώ» είπε, «Πού είναι το δύσκολο να το καταλάβεις αυτό;»

Η Ιζαμπέλ ήθελε να παραμείνει μουτρωμένη αλλά το γέλιο της ετεροθαλούς αδερφής της ήταν μεταδοτικό και σύντομα κατέληξε να γελάει και αυτή.

«Είναι απολύτως ξεκάθαρο,» συμφώνησε κρυφογελώντας.

Ο Ρατζ κούνησε το κεφάλι του και μουρμούρησε, «Αυτοί οι πλούσιοι είναι τρελοί.»

«Θα διαφωνούσα, αλλά ισχύει,» η Ελίζαμπεθ σκούπιζε τα δάκρυα από την άκρη των ματιών της προσεκτικά για να μην μουτζουρώσει το παχύ της αιλάνερ. «Ειδικά για την οικογένειά μας.»

Η Ιζαμπέλ τραβήχτηκε πίσω για να την μελετήσει. «Γιατί το μακιγιάζ σου είναι πάντα άψογο; Και τι χρώμα είναι αυτό το μολύβι ματιών; Μοιάζει να είναι μωβ αλλά δεν είναι μωβ.»

Η Ελίζαμπεθ έλαμψε καθώς η συζήτηση πήγε στο δεύτερο αγαπημένο της θέμα. «Ονομάζεται μπράντι δαμάσκηνο. Το πήρα στις διακοπές.»

«Λοιπόν, εμένα ήρθε η ώρα μου να φύγω» ο Ρατζ έκανε ένα βήμα πίσω σηκώνοντας τα χέρια του. «Όταν ξεκινάει να μιλάει για μακιγιάζ, είναι η ώρα να πάω να παίξω ποδόσφαιρο.»

«Περίμενε. Θα μιλήσουμε για κάτι άλλο!» Η Ιζαμπέλ οπισθοχώρησε αμέσως, αλλά εκείνος είχε ήδη γυρίσει για να φύγει. «Το παιχνίδι περιμένει,» είπε χαιρετώντας πάνω από τον ώμο του. «Θα σε βρω στο δείπνο.»

Απογοητευμένη, τον κοίταζε καθώς γινόταν ένα με το πλήθος. Περπάταγε με τόσο χαρακτηριστικό τρόπο- με βήματα ανάλαφρα και απαλά πάνω στο ταλαιπωρημένο δρύινο πάτωμα. Αναρωτιόταν πού έμαθε να περπατάει έτσι. Κάποτε της είχε αναφέρει πως ο πατέρας του ήταν δύσκολος άνθρωπος για να μένεις μαζί του. Ίσως να κινούνταν αθόρυβα όλη του τη ζωή ώστε να αποφεύγει να τον αντιλαμβάνεται ο πατέρας του.

Η Ελίζαμπεθ της σκούνησε τον ώμο. «Τον γουστάρεις τρελά.»

«Όχι βέβαια» επέμεινε η Ιζαμπέλ καθώς το χρώμα ανέβαινε από τον λαιμό προς τα μάγουλά της.

«Ω έλα τώρα. Σου αρέσει τόσο πολύ.» Η φωνή της Ελίζαμπεθ ήταν γεμάτη επίγνωση. «Και δεν σε κατηγορώ βέβαια. Κάθε χρόνο γίνεται και πιο καυτός. Έχει τον πιο ωραίο πισινό.» Είπε καθώς σχημάτισε ένα μήλο με τα χέρια της. «Όλο μας.»

«Ελίζαμπεθ.»

Το πονηρό χαμόγελο της ετεροθαλούς αδερφής της δεν δίστασε. «Πότε θα κάνεις την κίνησή σου;» την ρώτησε

«Ω μην είσαι αηδιαστική.» η Ιζαμπέλ γύρισε τα μάτια της προς τα πάνω με αγανάκτηση. «Και τι εννοείς τέλος πάντων, “να κάνω κίνηση”;»

«Εννοώ να τον αποπλανήσεις, φυσικά.» απάντησε αμέσως η Ελίζαμπεθ.

Για μια στιγμή, η Ιζαμπέλ δεν μπορούσε να βρει λέξεις. «Τι πράγμα; Εδώ δεν είναι τηλεοπτική σειρά. Δεν θα αποπλανήσω κανέναν.»

«Γιατί όχι;» η άλλη κοπέλα έμοιαζε ειλικρινά μπερδεμένη. «Σου αρέσει. Είστε και οι δύο ελεύθεροι και ωραίοι. Απλά πρέπει να του δώσεις να καταλάβει ότι ενδιαφέρεσαι..»

Στην πραγματικότητα , η Ιζαμπέλ δεν είχε την παραμικρή ιδέα πώς να αποπλανήσει κάποιον. Της φαινόταν σαν κάτι που έκαναν οι μεγαλύτερες γυναίκες , καθώς φορούσαν τα παλτό με τις βάτες τους και τα υπερμεγέθη κοσμήματά τους. Δεν ήταν κάτι που έκαναν τα κορίτσια της ηλικίας τους.

«Δεν νομίζω πως εκείνος ενδιαφέρεται.» είπε κοιτώντας αλλού. «Δεν τον κατηγορώ.» είπε και τέντωσε τις μη κολακευτικές πιέτες της φούστας της. «Είμαι τόσο συνηθισμένη σε σχέση με τα περισσότερα κορίτσια εδώ.»

Τα φρύδια της Ελίζαμπεθ έσμιξαν αυλακώνοντας το μέτωπό της. «Μην είσαι παράλογη. Είσαι υπέροχη. Η δομή των οστών σου είναι θανάσιμη. Ανάθεμα, θα σκότωνα για να έχω τα ζυγωματικά σου. Απλά δεν καλλωπίζεις τον εαυτό σου. Πρέπει να κάνεις κάτι για να ξεχωρίσεις. Να τον κάνεις να σε προσέξει σαν κάτι παραπάνω από το φιλαράκι του.»

Το χέρι της Ιζαμπέλ κατευθύνθηκε προς το πρόσωπό της και έπεσε πάλι κάτω. Δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τα καλά ζυγωματικά από τα κακά. Δεν ήξερε πως να διορθώσει όλα όσα ήταν λάθος πάνω της. Το μόνο που ήξερε ήταν πως ήταν τσιμπημένη με τον Ρατζ Πάτελ εδώ και δύο χρόνια και αυτός έβρισκε περισσότερο ενδιαφέρον στο να κλωτσάει μια μπάλα από ότι σε εκείνη.

«Έχω προσπαθήσει ό,τι μπορούσα να σκεφτώ.» εξομολογήθηκε θλιμμένα. «Αλλά με βλέπει σαν φίλη.»

«Πιθανότατα και αυτός λέει το ίδιο για εσένα.» αναστέναξε η Ελίζαμπεθ. «Εσείς οι δύο είστε απίστευτοι. Είναι προφανές πως αρέσετε ο ένας στον άλλο , αλλά κανένας από τους δύο δεν θα κάνει κάτι για αυτό.»

«Δεν ξέρω πως να κάνω τα πράγματα που κάνεις.» Η Ιζαμπέλ έδειξε την κοντή φούστα της Ελίζαμπεθ και τα άψογα χτενισμένα της μαλλιά. «Δεν ξέρω πώς να κάνω τα αγόρια να με προσέξουν.»

«Έλα τώρα, δεν είναι και επιστήμη.» Γέρνοντας το κεφάλι της , η Ελίζαμπεθ την μελέτησε , χτυπώντας το μάγουλό της με ένα δάχτυλο. «Ή ίσως και να είναι. Ξέρεις κάτι; Εάν τα καλλυντικά θα σου δώσουν αυτοπεποίθηση , μπορώ να σου δανείσω μερικά. Έχω το ιδανικό αϊλάινερ για εσένα. Και τα μαλλιά σου θα έδειχναν πολύ καλύτερα με λίγο αφρό.» είχε αρχίσει να προθερμαίνεται στην συζήτηση, τα μάτια της έτρεχαν πάνω στο πρόσωπο της Ιζαμπέλ σαν να μπορούσε ήδη να δει την μεταμόρφωση. «Άσε με να σε μεταμορφώσω.»

«Δεν ξέρω.» είπε η Ιζαμπέλ «Απλά δεν νομίζω πως είμαι φτιαγμένη για όλα αυτά περί αποπλάνησης.»

«Φυσικά και είσαι.» η Ελίζαμπεθ το απέρριψε με ένα κούνημα του χεριού της . «Θα φέρω μερικά πράγματα στο δωμάτιό σου αργότερα και μπορούμε να τα δοκιμάσουμε πάνω σου. Αν δεν σου αρέσει μπορείς να το βγάλεις αμέσως.» η Ιζαμπέλ άνοιξε το στόμα της για να διαφωνήσει αλλά η Ελίζαμπεθ συνέχιζε . «Ξέρεις, μόνο μια φορά στην ζωή σου μπορείς να είσαι τρελή και όμορφη. Αυτό που δεν θες είναι να είσαι τρελή αργότερα που είναι απλά πολύ τραγικό. Πρέπει να το κάνεις τώρα , όσο είσαι νέα και κούλ.» Ακούμπησε το ένα χέρι στον γοφό της και έστρεψε ολόκληρη την ισχύ του χαμόγελού της σε μια παρέα

μικρότερων αγοριών που πέρασε. Δύο από αυτά σκόνταψαν καθώς γύρισαν να την κοιτάξουν. «Βλέπεις;» γύρισε να κοιτάξει την Ιζαμπέλ. «Είναι όλα θέμα αυτοπεποίθησης. Το μόνο που χρειάζεσαι είναι να έχεις λίγη πίστη στον εαυτό σου και ο Ρατζ θα πέσει στα πόδια σου.»

Αυτό δεν της φαινόταν δυνατό, αλλά δεν υπήρχε κανένα νόημα στο να διαφωνεί από την στιγμή που το είχε πάρει απόφαση. Αντί για αυτό η Ιζαμπέλ ρώτησε, «Γιατί σε νοιάζει τόσο πολύ εάν θα είμαστε μαζί;»

«Δεν με νοιάζει. Το μόνο που λέω είναι πως είναι καλή επιλογή για εσένα,» είπε η Ελίζαμπεθ. «Είναι έξυπνος. Είναι τρομερά χαριτωμένος. Επίσης δεν φαίνεται να είναι ο τύπος αγοριού που κυνηγάει τα λεφτά σου.»

Το χαμόγελο της Ιζαμπέλ έσβησε. Κοίταξε την φίλη της λες και ξαφνικά σταμάτησε να μιλάει την ίδια γλώσσα. «Εννοείται πως δεν κυνηγάει τα λεφτά μου. Γιατί να πεις κάτι τέτοιο;»

«Μην μου λες “εννοείται” εμένα. Πρέπει να σκέφτεσαι και αυτά τα πράγματα.» Γυρνώντας προς τον καθρέφτη, η Ελίζαμπεθ εξέτασε τον εαυτό της, κουνώντας τα μαλλιά της με τις άκρες των δακτύλων της. «Θα αξίζεις εκατομμύρια μια μέρα. Το χρηματιστήριο κατέρρευσε πριν μερικούς μήνες και με κάποιο τρόπο ο πατέρας σου έβγαλε χρήματα από αυτό. Άκουσα τον οικονομικό σύμβουλο της Λουσίνα να της λέει πως ο αποταμιευτικός λογαριασμός που ο πατέρας σου της είχε δημιουργήσει εκτοξεύθηκε στα ύψη.» Η Λουσίνα ήταν η μητέρα της. Για λόγους που η Ιζαμπέλ δεν κατανοούσε ολοκληρωτικά, ποτέ δεν την αποκαλούσε «μαμά».

«Κάθε αγόρι σε αυτό το σχολείο που έχασε τον αποταμιευτικό λογαριασμό του θα μας φλερτάρει και τις δύο σύντομα.» η Ελίζαμπεθ συνέχισε. «Αλλά ο Ρατζ...μου δίνει την εντύπωση κάποιου που δεν νοιάζεται τόσο πολύ για το χρήμα.»

Ο τόνος της ήταν ήπιος, σαν να μιλούσε για κάποια εργασία του σχολείου, όμως τα λόγια της συγκλόνισαν την Ιζαμπέλ. Δεν την είχε απασχολήσει ποτέ πως θα είχε δικά της λεφτά, ούτε πως οποιοσδήποτε θα προσποιούταν πως του άρεσε προκειμένου να έχει αυτά τα χρήματα για τον εαυτό του. Αλλά ο πατέρας της ήταν ο Αλάστερ Σεντ Τζον. Όλοι ήξεραν πως ήταν ένας από τους πλουσιότερους άνδρες στην χώρα. Εκτός από μερικούς μαθητές με υποτροφία, όλοι στην Κιμμέρια Ακαδημία προέρχονταν από πλούσιες οικογένειες, αλλά όχι όπως η οικογένειά της. Ο πατέρας της είχε δημιουργήσει πολλές περιουσίες – ό,τι άγγιζε πραγματικά μετατρέποταν σε χρυσό, και έκανε συχνά δωρεές στο σχολείο. Αυτό είχε σημασία. Ακόμα και οι καθηγητές την αντιμετώπιζαν με πολύ περισσότερο σεβασμό από τους άλλους μαθητές. Ο Χόλλις την είχε συγχωρήσει αμέσως που έκανε κοπάνια την προηγούμενη εβδομάδα. Δεν πήρε καν τιμωρία. Η Ελίζαμπεθ παραβίαζε τους κανόνες συνεχώς, αλλά όλοι οι καθηγητές την αντιμετώπιζαν σαν μια άψογη μαθήτρια.

Και ο Ρατζ το είχε υπονοήσει το απόγευμα, έτσι δεν είναι; *Θα μπορούσες να την γλιτώσεις ακόμα και για δολοφονία εδώ.*

Και πάλι, η Ελίζαμπεθ έκανε λάθος- δεν θα ήταν η κληρονόμος του πατέρα της. Υπήρχε κάποιος άλλος στην σειρά γι' αυτό.

«Δεν νομίζω να κληρονομήσω και τόσα πολλά.» είπε μετά από ένα δευτερόλεπτο. «Ο Ναθάνιελ θα τα πάρει. Όλοι το ξέρουν αυτό.»

«Ίσως.» η Ελίζαμπεθ της έριξε ένα βλέμμα γεμάτο νόημα. «Η...ίσως και όχι.»

Η Ιζαμπέλ ήταν μπερδεμένη. Ο ετεροθαλής αδερφός της , ο Ναθάνιελ, ήταν δύο χρόνια μεγαλύτερος της , και αγόρι. Το φυσιολογικό θα ήταν να κληρονομήσει εκείνος το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του πατέρα τους.

«Γιατί να μην τα πάρει όλα αυτός ;» ρώτησε

«Δεν ξέρω.» Ακόμα κοιτάζοντας στον καθρέφτη , η Ελίζαμπεθ έβγαλε ένα κραγιόν από την τσέπη της και ξεκίνησε να βάζει τα χείλη της ένα μια σκούρα απόχρωση στο χρώμα του σμέουρου. «Το μόνο που ξέρω είναι πως η Λουσίντα λέει πως έχει ένα προαίσθημα πως δεν θα τα πάρει.»

«Μα εάν δεν πάρει αυτός τα χρήματα ...» Ξεκίνησε να λέει η Ιζαμπέλ. Η Ελίζαμπεθ ολοκλήρωσε την πρόταση για εκείνη.

«Τότε θα το κάνεις εσύ.» Κλείνοντας το κραγιόν με ένα αποφασιστικό κλικ, το έριξε μέσα στην τσέπη του μπλε σακακιού της. «Είσαι το μοναδικό άλλο του παιδί. Και σύμφωνα με την Λουσίντα, το αγαπημένο του.» Το οικόσημο της Κιμμέριας Ακαδημίας στο πέτο της έλαμψε λευκό κόντρα στο σκούρο ύφασμα όταν ξάπλωσε στον μαρμάρινο τραπέζι.

«Αλλά ...» η Ιζαμπέλ ήταν ακόμα συνοφρυωμένη «αυτό δεν βγάζει νόημα. Γιατί εγώ;»

«Δεν είμαι σίγουρη πως ο μπαμπάς σου συμπαθεί τον Ναθάνιελ και πολύ. Η Λουσίντα συνέχεια μιλάει για αυτό. Πραγματικά ενδιαφέρεται πολύ περισσότερο για αυτόν παρά για εμένα.» έριξε μια ματιά στο ρολόι της.

«Σωστά , πρέπει να την κάνω. Υποτίθεται πως θα συναντούσα τον Άαρον στο παρεκκλήσι για μερικές παράνομες ενέργειες των χειλιών.»

Η Ιζαμπέλ δεν είπε τίποτα. Το μυαλό της ήταν μπλεγμένο στην οβίδα που μόλις έπεσε πάνω της. Ο πατέρας της και η μητέρα της είχαν παραμείνει κοντά μετά το διαζύγιο. Η μητέρα της πρόσφατα ξαναπαντρεύτηκε έναν πλούσιο χρηματοοικονομικό σύμβουλο. Ήταν αρκετά καλός στις σπάνιες περιστάσεις που η Ιζαμπέλ τον είχε γνωρίσει , η μητέρα της φαινόταν ευτυχισμένη, και αυτό ήταν που μετρούσε. Παρ'όλα αυτά τις έλειπε η Σκοτία – αφού παντρεύτηκε, η μητέρα της πούλησε το σπίτι έξω από το Εδιμβούργο και αυτή και ο άντρας της μοίραζαν τον χρόνο τους μεταξύ Λονδίνου και σε ένα κτήμα στην ύπαιθρο του Χάμσαϊρ. Βέβαια, κανείς δεν είχε ρωτήσει την Ιζαμπέλ τί ήθελε εκείνη. Αλλά και πάλι , κυρίως ζούσε εδώ πλέον.

Η Ελίζαμπεθ ξεκίνησε να περπατά αλλά γύρισε πίσω απότομα. «Ει. Θα ανάψουμε φωτιά το βράδυ στο κάστρο μετά την απαγόρευση κυκλοφορίας. Πρέπει να έρθεις.» Η Ιζαμπέλ είχε ήδη ξεκινήσει να κουνά το κεφάλι της όταν πρόσθεσε «Ο Ρατζ θα είναι εκεί. Θα περάσω από το δωμάτιό σου μετά το δείπνο και θα κάνω το μακιγιάζ σου. Μπορείς να τον θαμπώσεις.»

Της χαμογέλασε επικίνδυνα. «Εάν δεν έρθεις και τον διεκδικήσεις όμως – πρόσεχε. Μπορεί να το κάνω πρώτη.»

Μέρος Δεύτερο

Εκείνο το βράδυ, η Ιζαμπέλ έφυγε από το δωμάτιό της ακριβώς πριν τα μεσάνυχτα. Είχε διαφωνήσει για ώρες ολόκληρες με τον εαυτό της για το αν θα το έκανε αλλά, όπως πολύ καλά γνώριζε η Ελίζαμπεθ, το δόλωμα του να βρίσκεται σε μια φωτιά μαζί με τον Ρατζ υπερίσχυε της συνείδησής της και της έμφυτης τάσης της να είναι προσεκτική.

Καθώς έφευγε, σταμάτησε για να κοιτάξει τον καθρέφτη – το πρόσωπο που την κοιτούσε μέσα από αυτόν ήταν σχεδόν αγνώριστο. Κρατώντας την υπόσχεσή της, η Ελίζαμπεθ πέρασε από το δωμάτιό της μετά το δείπνο με τις τσέπες της γεμάτες καλλυντικά. Με το μπούμποξ της στην γωνία του δωματίου να παίζει στο τέρμα το “I want to dance with somebody...” της Γουίτνευ Χιούστον, την κάθισε κάτω και της έδειξε πώς να βάζει μολύβι ματιών, να σκιάζει τα βλέφαρά της και να τονίζει τις βλεφαρίδες της με μάσκαρα.

«Το μόνο που χρειάζεσαι,» είπε καθώς έβαζε μπρόνζερ στα μάγουλα της Ιζαμπέλ, «είναι να αναδείξεις τα καλύτερά σου χαρακτηριστικά.» Μόλις τελείωσε, έγειρε προς τα πίσω και χαμογέλασε.

«Εννοώ, είμαι πολύ καλή στο μακιγιάζ. Εάν ο Ρατζ δεν σε προσέξει και τώρα, χρειάζεται γυαλιά.»

Η Ιζαμπέλ έμοιαζε περισσότερο με τα αστραφτερά κορίτσια τώρα. Τα ασυνήθιστα κεκριμπαρένια μάτια της έμοιαζαν ξαφνικά έντονα και τεράστια από το αϊλάινερ. Ποτέ πριν δεν είχε προσέξει τα χείλη της όμως τώρα περιέργως έμοιαζαν να κάνουν μπαμ. Τα ατίθασα μαλλιά της ήταν για μια φορά σχεδόν υπό έλεγχο, αλλά είχαν διπλασιαστεί σε μέγεθος αφότου η Ελίζαμπεθ την έβαλε να γυρίσει το κεφάλι της προς τα κάτω και να ζουλήξει αφρό στα κυματιστά της μαλλιά.

«Μοιάζω με εφεδρική τραγουδίστρια για τους Wham,» μουρμούρησε στον εαυτό της. Όμως ούτε προσπάθησε να βγάλει το μακιγιάζ. Εάν αυτό ήταν που χρειαζόταν για να κερδίσει την προσοχή του Ρατζ, τότε θα το δοκίμαζε.

Προβληματιζόταν αδιάκοπα για το τι να φορέσει αλλά το σχολείο δεν της έδινε και πολλές επιλογές. Δεν υπήρχε κανένα νόημα να συνεχίσει να φοράει την σχολική της στολή, γι' αυτό άλλαξε στο ελαστικό κολάν της γυμναστικής, μποτάκια μέχρι τον αστράγαλο και ένα φαρδύ λευκό πουκάμισο. Φόρεσε ένα ελαφρύ σακάκι που είχε φέρει από το σπίτι της πάνω από το πουκάμισο και ασημένια σκουλαρίκια κρίκους για να αντανακλούν το φως. Όταν τελείωσε, ψέκασε τον εαυτό της με το άρωμα Χάλστον που της είχε κάνει δώρο η μητέρα της για τα γενέθλιά της.

Αν μη τι άλλο, έμοιαζε (και μύριζε) περισσότερο ενδιαφέρουσα από ότι συνήθως.

Δεν ήταν σίγουρη γιατί προσπαθούσε τόσο πολύ, απλά κάτι της έλεγε πως το σημερινό βράδυ είχε μεγάλη σημασία. Αυτό το πάρτι είχε μια τώρα-ή-ποτέ αίσθηση.

Τα λόγια της Ελίζαμπεθ πριν φύγει αντηχούσαν στο μυαλό της. Αφού ετοίμασε άψογα την Ιζαμπέλ, παρέμεινε στην πόρτα.

«Ξέρεις, ίζι, ο Ρατζ είναι καλό παιδί, αλλά είναι απολύτως πιθανό να μην του αξίζεις.»

Η Ιζαμπέλ ήταν τόσο σοκαρισμένη που της πήρε μία στιγμή για να απαντήσει. «Τι εννοείς;»

«Απλώς, είναι που εσύ είσαι εσύ. Είσαι όμορφη και έξυπνη και πλούσια.» Ύψωσε ένα χέρι στον αέρα για να αποτρέψει τις ενστάσεις της Ιζαμπέλ. «Ξέρω πως δεν πιστεύεις ότι κάτι τέτοιο θα έπρεπε να έχει σημασία, κι όμως έχει. Έχεις να προσφέρεις τα πάντα. Εάν δεν το βλέπει αυτό, τότε σου αξίζει κάτι καλύτερο. Υπάρχουν μερικά πολύ καλά αγόρια εκεί έξω. Βρες ένα που να σε εκτιμά. Εντάξει;»

Υπήρχε ένα ίχνος λύπησης στην φωνή της Ελιζαμπεθ, και αυτό ήταν το χειρότερο. Η Ιζαμπέλ ήθελε να υπερασπιστεί τον εαυτό της αλλά η αλήθεια ήταν πως περίμενε χρόνια τον Ρατζ να την προσέξει.

Όλοι ήξεραν πως της άρεσε και εκείνος απλά το αγνοούσε.

Η Ελιζαμπεθ είχε δίκιο. Κάποια στιγμή θα έπρεπε να σταματήσει να προσπαθεί να τον κάνει οτιδήποτε πέρα από φίλο.

Το χειρότερο με την αγάπη είναι πως δεν μπορείς να κάνεις κάποιον να σε αγαπήσει με το ζόρι.

Μα τον Θεό, μπορείς όμως να προσπαθήσεις.

«Δεν έχω τίποτα να χάσω,» είπε στον εαυτό της. Έβγαλε τις μπότες της και, κρατώντας τις στο ένα χέρι βγήκε από το δωμάτιο, κλείνοντας απαλά την πόρτα πίσω της.

Ο στενός διάδρομος ήταν ήσυχος και σκοτεινός – τα περισσότερα φώτα είχαν καεί και κανένας δεν νοιάστηκε να τα αλλάξει – όμως εκείνη ήξερε το σχολείο τόσο καλά που δεν χρειαζόταν να βλέπει καθώς περπατούσε στα νύχια των ποδιών της με τις κάλτσες τις, περνώντας ντουζίνες από μικρές πόρτες ακριβώς σαν την δικιά της, η καθεμία με έναν αριθμό ζωγραφισμένο σε γυαλιστερό μαύρο χρώμα. Στο τέλος του διαδρόμου, έτρεξε βιαστικά σε μια στενή σκάλα που οδηγούσε στο πλατύσκαλο του πρώτου ορόφου, όπου μια σειρά από αγάλματα έμοιαζαν με φαντάσματα στο σεληνόφως. Προσπάθησε να μην τα κοιτάξει καθώς έτρεχε προς τις καμπυλωτές κύριες σκάλες. Κάτι σε αυτά τα αγάλματα την έκανε να ανατριχιάζει. Ήταν πολύ εκφραστικά. Όταν ήταν μικρότερη είχε πείσει τον εαυτό της πως άλλαζαν θέση κάθε φορά που γύρναγε την πλάτη της προκειμένου να την βλέπουν από πιο κοντά. Ήταν πολύ μεγάλη για να το πιστεύει αυτό πλέον, και όμως προσπαθούσε να μην τα κοιτάζει ευθέως.

Μόλις που είχε φτάσει στο τελευταίο σκαλί, όταν κάτι έτριξε πάνω από το κεφάλι της. Πάγωσε με το ένα χέρι να σφίγγει την φθαρμένη δρύινη κουπαστή και κοίταξε προς τα πάνω. Το φως του φεγγαριού μέσα από τα ψηλά παράθυρα έριχνε σκιές γύρω από τα αγάλματα, δίνοντας την ψευδαίσθηση πως λικνίζονταν και μετακινούνταν στο σκοτάδι.

Ανατριχίλα διαπέρασε το πίσω μέρος των μπράτσων της. Αγαπούσε την Κιμμέρια, αλλά με όλους τους ιστούς και τα σπασμένα παράθυρα, τον τρόπο που οι σωλήνες συνεχώς έκαναν ήχους που έμοιαζαν εξωφρενικά με αυτούς ανθρώπου που περπατάει στις σκάλες, αυτό το μέρος ήταν τρελά τρομαχτικό την νύχτα.

Θα μπορούσε να κατηγορήσει τον εαυτό της που δεν βγήκε έξω την ίδια ώρα με την Ελιζαμπεθ. Αλλά δεν είχε πειστεί πως θα πήγαινε πραγματικά μέχρι πριν λίγα λεπτά.

Όλοι οι υπόλοιποι είχαν ήδη ανέβει στο κάστρο εδώ και μια ώρα περίπου.

Ηλίθια αναποφασιστικότητα, σκέφτηκε μισοκλείνοντας τα μάτια της στο σκοτάδι.

Δεν μπορούσε να δει κανέναν πέρα από αυτή. Και τίποτα δεν κουνήθηκε στην πτέρυγα του κοιτώνά των καθηγητών , ακριβώς απέναντι από τον προθάλαμο όπου βρισκόταν.

Ίσως να το φαντάστηκε.

Ελευθέρωσε την λαβή της από την κουπαστή και έκανε το τελευταίο βήμα προς το έδαφος. Την στιγμή που το έκανε , ένας δυνατός κρότος διατάραξε την σιωπή από κάπου από πάνω. Σαν κάτι να πέφτει ή να το έσπρωχναν. Ό,τι και να ήταν αυτό που έκανε τον θόρυβο, δεν ήθελε να μάθει.

Ξεκίνησε να τρέχει , γλιστρώντας με τις κάλτσες της καθώς ορμούσε στον πλατύ διάδρομο, περνώντας την τραπεζαρία και το εντευκτήριο τα οποία ήταν απόλυτα ήσυχα τέτοια ώρα , και έπειτα στην είσοδο όπου το πάτωμα μετατράπηκε σε παλιά , λεία πέτρα , σταματώντας να τρέχει μόνο όταν γλίστρησε μέχρι την ψηλή αψιδωτή μπροστινή πόρτα. Μαυρισμένη από την κάπνα και τον χρόνο , πίστευαν πως ήταν τόσο παλιά όσο και το σχολείο το ίδιο. Ο μηχανισμός της κλειδαριάς ήταν πανάρχαιος, μια βαριά , σιδερένια κατασκευή η οποία περιλάμβανε (όπως γνώριζε από παλιότερη εμπειρία) το τράβηγμα ενός μάνταλου στο πάνω μέρος ενώ επίσης και το γύρισμα του πόμολου από κάτω και μετά το τράβηγμά του μέχρι να ανοίξει η πόρτα , χωρίς να αφήσεις κανένα από τα δύο.

Έχωσε τα αρβυλάκια της κάτω από το ένα και άρπαξε την κλειδαριά αλλά τα χέρια της ήταν πολύ γλιστερά από το άγχος και δεν μπορούσε να την κρατήσει· τα δάχτυλά της γλίστρησαν τρεις φορές από το μάνταλο μέχρι επιτέλους να μπορέσει να το πιάσει καλά και να ανοίξει με δύναμη την πόρτα.

Δροσερός αέρας πλημμύρισε το δωμάτιο, βαρύς με το άρωμα του Αγγλικού καλοκαιριού πευκοβελόνας, κομμένου γρασιδιού και νυχτολούλουδων. Δίχως να κοιτάξει πίσω , όρμησε έξω και στράφηκε για να κλείσει την πόρτα. Το κλικ από το μάνταλο φάνηκε υπερβολικά ηχηρό στην σιωπή αλλά ήταν πολύ αργά για να ανησυχεί για πράγματα σαν και αυτό.

Κατέβηκε γρήγορα τα πέτρινα σκαλοπάτια προς τον φιδογυριστό δρόμο που έστριβε μπροστά από το σχολείο. Τα χαλίκια ήταν μικρά, σαν παγωμένα μαχαίρια που τρυπούσαν τα πόδια της με αποτέλεσμα να χοροπηδάει από το ένα πόδι στο άλλο καθώς φόραγε ξανά τα μποτάκια της.

Όταν τελείωσε κοίταξε γύρω της. Μια ωραία , ζεστή ανάσα ενθουσιασμού την διαπέρασε. Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα και όμως αισθανόταν απόλυτα ξύπνια. Ενθουσιασμένη. Από πάνω της, το φεγγάρι ήταν ολόγιομο και φώτιζε το σχολείο με την δύναμη εκατό προβολέων. Μπορούσε να ξεχωρίσει το καθένα κόκκινο Βικτωριανό τούβλο. Να δει τις απότομες αιχμές της παλιάς σκεπής. Τις κορυφές των καμινάδων που προεξείχαν. Την λάμψη του φωτός στα λιγοστά παράθυρα του πάνω ορόφου όπου μαθητές ήταν ακόμα ξύπνιοι. Και μπροστά της , το μονοπάτι που κουλουριαζόταν γύρω από το κτήριο προς το δάσος, και μετά από αυτό στον λόφο που οδηγούσε προς το κάστρο στην κορυφή.

Η αναμονή έσφιγγε τα πλευρά της γύρω από τα πνευμόνια της και ήθελε να γελάσει χωρίς λόγο. Δεν ήταν η κατάλληλη για να παραβιάζει τους κανόνες αλλά ήταν αναπόφευκτο πως θα κατέβαινε σήμερα. Δεν θα μπορούσε να κοιμηθεί έτσι και αλλιώς. Όχι με ένα φεγγάρι σαν και εκείνο.

Ένα πουλί φτερούγισε στον ουρανό , ρίχνοντας την σκιά του απαλή πάνω στο γρασίδι , μια πινελιά σκότους στο πράσινο. Το θέαμα αυτό την δραστηριοποίησε.

Ρυθμίζοντας τους ώμους της , έτρεχε στην άκρη του χαλικιού , εκεί που τα βήματά της θα έκαναν λιγότερο θόρυβο, ο δρασκελισμός της ήταν μεγάλος και σίγουρος, μέχρι που πέρασε την πτέρυγα των αιθουσών και μπήκε στο μονοπάτι που περνούσε μέσα από τα δέντρα. Μόνο τότε έκοψε ταχύτητα σε ένα γρήγορο περπάτημα.

Είχε ξεχάσει να φέρει φακό αλλά δεν της χρειαζόταν. Το φεγγάρι φώτιζε την περιοχή σαν να ήταν μέρα. Μπορούσε να δει τις πευκοβελόνες στα κλαδιά – μικροσκοπικές, πριονωτές και ξεκάθαρες. Στα αριστερά της ο λευκός αιθέριος τρούλος του πύργου υψωνόταν πάνω από τα δέντρα.

Τα πάντα έμοιαζαν φυσιολογικά , κι 'όμως η νύχτα ήταν φορτισμένη . Σαν να περίμενε για κάτι που ήξερε ενώ εκείνη το αγνοούσε. Κάτι που επρόκειτο να συμβεί.

«Τα χάνω ,» ψιθύρισε στον εαυτό της. Δεν ήταν του τύπου της να *αισθάνεται* πράγματα στην ατμόσφαιρα. Εκείνη ήταν λογική. Δεν πίστευε σε ωροσκόπους ή σε μαγικές σφαίρες. Δεν ήθελε να της πουν την μοίρα της. Τίποτα δεν την φόβιζε. Ήταν εντελώς προσηλωμένη στο να είναι η καλύτερη στην τάξη της , και οτιδήποτε άλλο, πάντα πίστευε πως ήταν ένας ανούσιος αντιπερισπασμός.

Αυτός ήταν άλλωστε και ο λόγος που δεν πήγαινε συνήθως σε τέτοια πάρτι. Είχε ένα πλάνο για την ζωή της , και δεν περιλάμβανε αλκοόλ ή τιμωρία ή , πόσο μάλλον να κληρονομήσει τα λεφτά του πατέρα της. Δεν το είχε πει ποτέ στην Ελίζαμπεθ - γιατί ήξερε πως θα γέλαγε μαζί της – αλλά δεν ήθελε τίποτα από όλα αυτά. Ήθελε να ακολουθήσει τα βήματα της γιαγιάς της. Ήθελε να κάθεται στο συμβούλιο των υπεύθυνων όπως η Λουσίνα, με όλους εκείνους τους άντρες,, και να τους αποδείξει πως μια γυναίκα μπορούσε να κάνει ό,τι και εκείνοι. Ήθελε να διοικεί μια επιχείρηση που θα έδινε σε πολλούς ανθρώπους καλές δουλειές και θα έκανε τις ζωές τους καλύτερες. Πάνω απ' όλα , ήθελε να γίνει μέλος του Κοινοβουλίου. Έτσι , θα μπορούσε να αλλάξει άδικους νόμους. Μεγαλώνοντας είχε επίγνωση των συνεχών διαμαρτυριών στην χώρα σχετικά με πράγματα που έκανε η κυβέρνηση. Εάν τόσοι πολλοί άνθρωποι ήταν αρκετά αναστατωμένοι για να πολεμήσουν την αστυνομία για αυτό , τότε κάτι πήγαινε λάθος. Και ήθελε να το διορθώσει.

Η Ελίζαμπεθ πάντα της έλεγε πως χαράμιζε τα νιάτα της. Και ίσως και να το έκανε. Αλλά δεν το νόμιζε όντως. Πίστευε πως τα χρησιμοποιούσε προκειμένου να ετοιμαστεί να αλλάξει τον κόσμο.

Αυτό ήταν που θα έπρεπε να κάνει τώρα, είπε στον εαυτό της. Θα έπρεπε να ήταν στο δωμάτιό της και να προετοιμάζεται για το αυριανό μάθημα αντί να κυνηγάει αγόρια.

Ξαφνικά συνειδητοποίησε πως είχε σκοτεινιάσει κι 'άλλο. Κοίταξε γύρω της, βλέποντας με έκπληξη πως όσο είχε χαθεί στις σκέψεις της, είχε μπει μέσα στο δάσος και είχε ξεκινήσει να ανεβαίνει τον λόφο. Τα κλαδιά των ψηλών Σκωτσέζικων πεύκων απλώνονταν πάνω από το κεφάλι της , σχηματίζοντας ένα τούνελ που εμπόδιζε το φως του φεγγαριού.

Επιτάχυνε τον βηματισμό της , προσπαθώντας να μην κοιτάει τις σκιές κάτω από τα δέντρα. Σκέφτηκε τους υπόλοιπους, ήδη στο κάστρο, να κάθονται γύρω από την φωτιά πίνοντας κρασί που είχαν σουφρώσει από τα κελάρια ,για την ύπαρξη των οποίων οι

καθηγητές νόμιζαν πως δεν γνώριζαν , ή το τζιν που είχαν φέρει κρυφά στις βαλίτσες τους. Ήθελε να βρίσκεται εκεί τώρα.

Τότε άκουσε βήματα πίσω της, σταθερά αλλά πλησίαζαν γρήγορα. Πήρε μια ανάσα. Μάλλον δεν ήταν η μόνη που είχε αργήσει. Θα μπορούσε να περπατήσει μαζί τους.

Και όμως , δεν έκοψε ταχύτητα. Τα βήματα παρέμειναν πίσω της, σταθερά και κρατώντας τον ρυθμό τους.

«Είναι κανείς εδώ;» φώναξε στο σκοτάδι με διστακτική φωνή.

Κανείς δεν απάντησε

Τρέμοντας , τύλιξε ακόμα πιο σφιχτά την ζακέτα της γύρω από τους ώμους και άρχισε να τρέχει.

Αμέσως, τα βήματα επιτάχυναν. Όποιοι και να ήταν , την ακολουθούσαν.

Η Ιζαμπέλ έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο της αλλά έβλεπε μόνο σκοτάδι. Αλλά τα βήματα έμοιαζαν να κρατάνε τον ίδιο ρυθμό με τα δικά της.

Ήξερε πως ο ήχος ταξίδευε περίεργα στο δάσος. Το άτομο θα μπορούσε να είναι πού πιο μακριά της από όσο ακουγόταν.

Ή, μια φωνή στο κεφάλι της ψιθύρισε , *ακόμα πιο κοντά.*

Ήδη λαχανιασμένη από το ανηφορικό τρέξιμο , ανάγκασε τον εαυτό της να τρέξει πιο γρήγορα , ελπίζοντας πως δεν θα ακούσει τίποτα άλλο. Ούτε άλλα βήματα ούτε κανέναν.

Αλλά, πίσω της, ο αθέατος άνθρωπος επιτάχυνε και αυτός. Μπορούσε να ακούσει τα βήματα πιο καθαρά πλέον , γρήγορα αλλά ανομοιόμορφα, ένα χαλίκι που γλίστρησε κάτω από ένα κακά τοποθετημένο πέλημα.

Για πρώτη φορά , αγχώθηκε πραγματικά. Κάποιος την ακολουθούσε σίγουρα. Μα ποιος θα το έκανε; Ποιος ήξερε ότι ήταν εκεί;

Σκέφτηκε αυτά που τις είχε πει νωρίτερα η Ελιζαμπεθ, για το ότι οι άλλοι ήθελαν τα χρήματά της, ξέροντας πως η οικογένειά της ήταν πλούσια. Εάν το ήξεραν τα αγόρια, τότε και άλλοι άνθρωποι θα μπορούσαν να το ξέρουν. Ακόμα και άγνωστοι θα μπορούσαν να το ξέρουν. Αισθάνθηκε εκτεθειμένη – σαν να είχαν αποκαλυφθεί όλα της τα μυστικά.

Μέσα σε δευτερόλεπτα έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε το μονοπάτι. Δεν ήξερε γιατί το έκανε. Τίποτα δεν συνέβαινε ποτέ εδώ – ήταν απολύτως ασφαλές. Το σχολείο δεν είχε φράχτη ή πύλη αλλά ο δρόμος είχε πινακίδα που έλεγε «ιδιωτικός» και ήταν τρία χιλιόμετρα μακριά από το σχολικό κτήριο. Ξαφνικά, αυτό δεν της φαινόταν αρκετό.

Γιατί δεν υπάρχει φράχτης; Γιατί δεν είμαστε καλύτερα προστατευμένοι;
Αναρωτήθηκε έντονα καθώς ανέβαινε τον λόφο αγνοώντας το ανώμαλο μονοπάτι.
Χρειαζόμαστε περισσότερη ασφάλεια. Χρειαζόμαστε φρουρούς...

«Ιζαμπέλ! Περίμενε!» η φωνή ήρθε από πίσω της. Αντρική. Με μια αμυδρή Σκωτσέζικη προφορά.

Τα βήματά της έγιναν πιο αργά και γύρισε πίσω , ξέπνοη, καθώς ο Ναθάνιελ εμφανίστηκε μέσα από το σκοτάδι πίσω της. Αισθάνθηκε ντροπή αμέσως.

«Α, εσύ είσαι,» είπε, σταματώντας για να τον περιμένει.

Εκείνος σταμάτησε , μόλις λίγη απόσταση μακριά της , με τα χέρια του βαθιά χωμένα στις τσέπες του και ένα διστακτικό , σχεδόν πληγωμένο, βλέμμα στο εύθραυστο πρόσωπό του. « Γιατί έτρεχες;»

Το να την τρομάξει μέχρι θανάτου και μετά να προσβληθεί που τρόμαξε ήταν κάτι που θα έκανε ο Ναθάνιελ.

«Δεν ήξερα πως ήσουν εσύ,» είπε, προσθέτοντας σαν εξήγηση, «Είναι σκοτάδι.»

«Δεν ήμουν σίγουρος αν ήσουν εσύ στην αρχή. Δεν περίμενα να ήσουν εδώ,» είπε. «Δεν πας συνήθως σε τέτοια πράγματα.»

«Ούτε εσύ πηγαίνεις,» του υπενθύμισε. «Η τουλάχιστον, νόμιζα πως δεν πήγαινες.»

«Κανονικά όχι,» συμφώνησε. «Αλλά σήμερα μου ήρθε, δεν ξέρω.» Χαμήλωσε τους ώμους του , κλωτσώντας μια πέτρα έξω από το μονοπάτι πάνω στην φτέρη. «Είναι κάτι διαφορετικό.»

Ήταν τόσο παράξενο που τώρα φαινόταν να θέλει να πιάσει κουβέντα μαζί της , σε μια πλαγιά στο σκοτάδι, ενώ παράλληλα συμπεριφερόταν λες και κάθε λέξη ήταν βασανιστική.

Γιατί φέρεται τόσο αλλόκοτα; Αναρωτήθηκε

«Ούτε εγώ μπορούσα να κοιμηθώ.» έδειξε την λάμψη που φιλτραριζόταν από τα κλαδιά. «Φταίει το φεγγάρι.»

Σήκωσε το βλέμμα του προς τον ουρανό χωρίς ενδιαφέρον. «Τι σχέση έχει το φεγγάρι με αυτό;»

«Είναι επιστημονικά αποδεδειγμένο πως η πανσέληνος επηρεάζει την ανθρώπινη συμπεριφορά,» τον πληροφόρησε. «Περισσότερα εγκλήματα διαπράττονται νύχτες με πανσέληνο. Και περισσότεροι άνθρωποι πεθαίνουν.»

Έκανε μια βαριεστημένη γκριμάτσα. «Ποτέ δεν πίστεψα σε όλες αυτά τα πράγματα με το φεγγάρι. Εννοώ, πώς μπορεί να μας βλάψει. Δεν είναι πάρα μια πέτρα.

Καθώς μιλούσε, έστρεψε το βλέμμα του πάνω της. Είχαν διαφορετικές μητέρες αλλά για πρώτη φορά της φαινόταν πως κανείς δεν θα εκπλησσόταν αν μάθαινε πως ήταν συγγενείς. Μοιράζονταν τα ψηλά ζυγωματικά του πατέρα τους, το δυνατό πιγούνι και τα χρυσαφένια μαλλιά. Η κύρια διαφορά τους ήταν στα μάτια. Εκείνη είχε τα ασυνήθιστα κεχριμπαρένια μάτια της μητέρας της, ενώ εκείνος είχε πάρει το στενό γαλάζιο βλέμμα του πατέρα τους.

«Οι πέτρες μπορούν να σε βλάψουν,» του απάντησε κοφτά. «Εννοώ, αν σε χτυπήσουν αρκετά δυνατά.»

Έβγαλε ένα σύντομο γέλιο σαν γαύγισμα. «Λοιπόν, δεν μπορώ να διαφωνήσω με αυτό.»

Αυτό φάνηκε να σπάει τον πάγο και οι δυο τους ξεκίνησαν να ανεβαίνουν τον λόφο παρέα.

Η Ιζαμπέλ πάσχιζε να βρει κάτι για να γεμίσει την σιωπή. Συνεχώς άκουγε την φωνή της Ελίζαμπεθ να λέει *Δεν είμαι σίγουρη πως ο μπαμπάς σου συμπαθεί τον Ναθάνιελ και πολύ*, και το αισθανόταν προδοσία και μόνο που το θυμόταν. Γιατί με το που το είπε ήξερε πως ήταν αλήθεια. Πάντα ήταν προφανές πως ο πατέρας τους δεν συμπαθούσε ιδιαίτερα τον μοναχογιό του. Τον έστειλε μακριά όσο πιο σύντομα μπορούσε και περνούσε μαζί του τον λιγότερο δυνατό χρόνο. Ο Ναθάνιελ ήταν απελπισμένος για έναν γονιό που να τον νοιάζεται, και στο τέλος, η Λουσίντα ήταν εκείνη που του έδωσε στοργή. Αλλά εκείνος ήθελε τον πατέρα του.

Η μητέρα του είχε πεθάνει όταν ήταν πολύ μικρός – τον είχαν μεγαλώσει κυρίως νταντάδες. Όταν η Ιζαμπέλ ήταν παιδί, ο Ναθάνιελ βρισκόταν εκεί, ένα λεπτό αγόρι με θλιμμένα μάτια, που πάντα έπαιζε μόνο του. Είχαν συνάψει ένα κάποιο είδος φιλίας όταν ήταν αρκετά μεγάλη για να παίζει, όμως ήταν λίγο πολύ μικρή για να είναι κανονικός συμπαίκτης. Υπήρχε, όμως, μια στιγμή, όπου θα μπορούσαν να είχαν σχηματίσει μια πιο κοντινή φιλία. Είχαν περάσει εκείνο το καλοκαίρι τρέχοντας στα κτήματα της έπαυλης στην Σκωτία που ζούσε ο πατέρας τους. Ο Ναθάνιελ την είχε συμπεριλάβει στα παιχνίδια του – αναζήτηση πειρατών στην λιμνούλα, κυνήγι του θησαυρού κάτω από τα δέντρα.

Αλλά μέσα σε μερικές εβδομάδες, ο Ναθάνιελ έκλεισε τα οχτώ χρόνια, και ο πατέρας του τον έστειλε στο οικοτροφείο. Μετά από αυτό, δεν τον έβλεπε συχνά. Είχε γυρίσει στο σπίτι το καλοκαίρι για μερικές εβδομάδες, σχεδόν αγνώριστος από το πόσο είχε μεγαλώσει και αλλάξει. Θαμίλαγαν για λίγο, αλλά οποιονδήποτε οικογενειακό δεσμό είχαν δημιουργήσει κατά τους θολούς ζεστούς μήνες είχε διαλυθεί. Ήταν εσωστρεφής και έτεινε να κλείνεται στον εαυτό του. Τα χαμόγελά της δεν είχαν ανταπόκριση.

Και τότε, οι γονείς τους πήραν διαζύγιο και μετά από αυτό μεταβίβασε τον έβλεπε.

Ήταν δώδεκα χρονών όταν ήρθε στην Κιμμέρια, και τότε εκείνος ήταν δεκατεσσάρων, και το χάσμα ανάμεσα τους έμοιαζε τεράστιο. Εκείνος έδειχνε ελάχιστο ενδιαφέρον στο να ανανεώσει οποιαδήποτε οικογενειακή σχέση. Ήταν ευγενικός μα καθόλου ζεστός. Και της φαινόταν πως το μόνο πράγμα που μπορούσε να κάνει ήταν να κρατάει τις αποστάσεις της.

Πάντα την στεναχωρούσε που δεν ήταν κοντά- εκείνη και η Ελίζαμπεθ ήταν φίλες από την αρχή. Ο Ναθάνιελ όμως καλλιεργούσε την θέση του ως ξένος. Από όσο μπορούσε να ξέρει, είχε ελάχιστους φίλους. Ήθελε οι άνθρωποι να κρατάνε τις αποστάσεις τους, και το έκαναν.

Σταδιακά, η σιωπή έγινε βαριά και άρχισε να παραλογίζεται πως ήξερε όλα όσα δεν του έλεγε.

Πες κάτι, παρότρυνε τον εαυτό της, σιωπηλά. Οτιδήποτε εκτός από αυτό.

«Πρέπει να είναι περίεργο για σένα.» Οι λέξεις ξέφυγαν από το στόμα της πολύ δυνατά, και της έριξε ένα παραξενευμένο βλέμμα. Βιάστηκε να εξηγήσει, «Εννοώ, είναι η τελευταία σου χρονιά στην Κιμμέρια. Η τελευταία σου φωτιά στο κάστρο, και όλα αυτά.»

«Ευλικρινά; Ανυπομονώ να φύγω από δω.» Το φάρμακι στο ύφος του την εξέπληξαν και ανοιγόκλεισε τα μάτια καθώς εκείνος συνέχισε. «Απεχθάνομαι αυτό το μέρος. Ο διευθυντής θα έπρεπε να είχε βγει στην σύνταξη εδώ και καμιά δεκαετία- οι μισοί

καθηγητές έχουν περάσει την ηλικία σύνταξης, με το ζόρι μπορούν να μείνουν ξύπνιοι αρκετή ώρα για να διδάξουν ένα μάθημα. Το κτήριο καταρρέει, τα εδάφη είναι χορταριασμένα.» έδειξε με το χέρι του προς τα δέντρα γύρω τους, λες και ακόμα και εκείνα ήταν ακατάλληλα. «Είναι ένα άθλιο σχολείο. Χαράμισα χρόνια ολόκληρα εδώ πέρα. Χρόνια. Και όλα αυτά επειδή ο πατέρας μας έχει κάποια εμμονή με αυτό το μέρος. Οπότε όχι, δεν μετανιώνω που θα φύγω. Θα έφευγα και σήμερα αν μπορούσα.»

«Μα, σίγουρα θα έχεις κάποιους φίλους εδώ;» προσπάθησε, με προσοχή. «Σίγουρα θα σου λείψουνε.»

Της έριξε ένα απαξιωτικό γέλιο. «Με ποιόν θα μπορούσα να είμαι φίλος εδώ πέρα; Στο κολλέγιο του Ίτον ή στο Χάρου ίσως να είχα κάνει φίλους. Αλλά ο πατέρας επέμεινε να έρθω εδώ.» Το ύφος του ήταν αλαζονικό, αλλά υπήρχε κάτι κάτω από αυτό. Ένα είδος θλίψης. Η Ιζαμπέλ αναρωτήθηκε αν ήξερε όλα τα πράγματα που είχε πει η Ελίζαμπεθ. Εάν ήξερε πως ο πατέρας του δεν τον συμπαθούσε. Και αν τον έκανε να αισθάνεται πιο μόνος.

Έστριψε το βλέμμα του σε εκείνη απότομα. «Αλλά εσένα σου αρέσει εδώ, σωστά;» Τα λόγια του ακούστηκαν σαν να την κατηγορούσε.

«Υποθέτω. Εννοώ. Καταλαβαίνω τι εννοείς- οι καθηγητές είναι λίγο μεγάλοι, και το κτίριο χρειάζεται δουλειά. Αλλά...» κοίταξε κάτω, εκεί που οι φτέρες άπλωναν τα απαλά τους φύλλα από την άκρη του μονοπατιού για να χαϊδέψουν τα πόδια της. «...Έχει κάτι το ιδιαίτερο.»

«Κάτι τοξικό,» μουρμούρησε ο Ναθάνιελ

«Μακάρι κάποιος να το επισκεύαζε,» είπε εκείνη, αγνοώντας το. «Να του έδινε την φροντίδα που του αξίζει.»

Μέσα από ένα χώρισμα στα δέντρα εντόπισε μία αχνή λάμψη που φώτιζε τον ορίζοντα. Μπορούσε να μυρίσει ένα ίχνος γλυκού καπνού από ξύλα στο αεράκι. Ανακούφιση απλώθηκε μέσα της. «Ω κοίτα! Η φωτιά. Σχεδόν φτάσαμε.»

Τα χείλη του Ναθάνιελ κύρτωσαν λες και η φωτιά ήταν άλλη μια γελοία προσποίηση της Κιμμέριας, αργοπόρησε στο μονοπάτι όμως εκείνη δεν τον περίμενε, σχεδόν τρέχοντας προς την κορυφή του λόφου που οδηγούσε στον παλιό πέτρινο τοίχο που περικύκλωνε το κατεστραμμένο φρούριο. Σκαρφάλωσε τους βράχους χωρίς να κοιτάζει πίσω. Μια παρέα περίπου είκοσι ατόμων ήταν μαζεμένη γύρω από μια λαμπρή φωτιά. Σχεδόν αμέσως, η Ελίζαμπεθ την εντόπισε και σηκώθηκε όρθια.

«Είχα αρχίσει να πιστεύω πως δεν θα ερχόσουν!» Τα μάγουλά της ήταν αναψοκοκκινισμένα από ό,τι πάφλαζε μέσα στο πλαστικό ποτήρι που κράταγε καθώς άρπαξε το χέρι της Ιζαμπέλ και την τράβηξε προς την φωτιά. «Η Κάρολαϊν θα μας μάθει πώς να ψήνουμε ζαχαρωτά!»

Η Κάρολαϊν ήταν μαθήτριά προγράμματος ανταλλαγής μαθητών από την Αμερική που είχε έρθει αυτό το φθινόπωρο, φέρνοντας μαζί της περίεργες εκφράσεις, παράξενη μουσική και τεύχη του περιοδικού Rolling Stone τα οποία οι μαθητές μοίραζαν ο ένας στον άλλο σαν λαθραία αντικείμενα.

Η Ιζαμπέλ ξεκίνησε να την ακολουθεί αλλά τότε, θυμήθηκε πως ο Ναθάνιελ βρισκόταν πίσω της, γύρισε. «Έλα μαζί μας...»

Δεν ήταν κανείς εκεί.

Σε κάποια στιγμή είχε εξαφανιστεί τόσο απότομα όσο είχε έρθει.

«Σε ποιόν μιλάς;» Η Ελίζαμπεθ παρατήρησε τις σκιές πίσω της και , μη βλέποντας κανέναν, την σκούνησε παιχνιδιάρικα στον ώμο. «Μιλάς σε φανταστικούς ανθρώπους.»

Τα μάτια της γυάλιζαν πολύ και μπέρδευε ελάχιστα τα λόγια της. Η Ιζαμπέλ συνειδητοποίησε πως ίσως να είχε μεθύσει κανονικά.

Αναγκάζοντας ένα χαμόγελο , σήκωσε τους ώμους. «Οι φανταστικοί μου φίλοι είναι οι καλύτεροι μου φίλοι. ; Έι, νομίζω πως είσαι λιώμα παρεμπιπτόντως.»

Η Ελίζαμπεθ της άστραψε ένα πλατύ χαμόγελο. Ο Τρίστραμ έφτιαξε πάντς και τα αγόρια το έφεραν μέχρι εδώ σε έναν πραγματικό κουβά. «Είναι πεντανόστιμο.»

Παίρνοντας της το ποτήρι, η Ιζαμπέλ το μύρισε με αμφιβολία. Η μύτη της ζάρωσε. «Είναι σχεδόν καθαρό αλκοόλ. Πρέπει να το πας ήρεμα με αυτό.»

Η Ελίζαμπεθ ανασήκωσε τους ώμους και άρπαξε πάλι το ποτήρι και πήρε μια μεγάλη γουλιά. «Πρέπει να πιώ για όσο πλήρωσα.»

Η Ιζαμπέλ κοίταζε με ανησυχία καθώς η ετεροθαλής αδελφή της τρέκλιζε με αστάθεια πίσω στο πλήθος.

Εκείνη ακολούθησε από απόσταση, προσέχοντας πού πάταγε. Τα απομεινάρια του κάστρου περιοριζόνταν σε έναν παλιό πύργο- τα παράθυρα, η σκεπή , και οι πόρτες του είχαν χαθεί από καιρό , αλλά το στρογγυλό ανθεκτικό του σχήμα παρέμενε ακόμα γερά στην θέση του. Το υπόλοιπο είχε διαλυθεί με τον καιρό και κομμάτια αρχαίας τοιχοποιίας ήταν σκόρπια στο πάτωμα.

Μόλις έφτασαν στους υπόλοιπους, η Ελίζαμπεθ γύρισε πίσω για να πιάσει το χέρι της και την τράβηξε να καθίσει κάτω σε μια μεγάλη πέτρα μαζί της.

Καθώς ενώθηκε με την παρέα , η Ιζαμπέλ σκάνναρε ανυπόμονα τα πρόσωπά τους αλλά δεν υπήρχε κανένα ίχνος του Ρατζ.

«Έι» ρώτησε αδιάφορα «έχεις δει τον Ρατζ;»

Η Ελίζαμπεθ προσπάθησε να αποφύγει το βλέμμα της. «Ναι...υπάρχει κάτι που πρέπει να σου πω.» Τράβηξε την Ιζαμπέλ πιο κοντά αλλά την έπιασε με πολύ δύναμη, σχεδόν ρίχνοντάς την κάτω. Η Ιζαμπέλ χρειάστηκε να πιαστεί από την πέτρα που κάθονταν προκειμένου να μην πέσει. Η Ελίζαμπεθ έγειρε το κεφάλι της προς το δικό της. «Εδώ είναι,» ψιθύρισε, όχι αρκετά σιγά. «Αλλά δεν είναι μόνος του.» Η ανάσα της μύριζε βότκα και κάποιου είδους υπερβολικά γλυκός φρουτοχυμός.

Η Ιζαμπέλ κοίταξε εξεταστικά τα μάτια της κοπέλας. Ελπίζοντας πως ήταν αρκετά νηφάλια για να εξηγήσει.

Η Ελίζαμπεθ έριξε ένα γρήγορο γεμάτο νόημα βλέμμα προς τον πύργο. «Είναι με την Κάρολαϊν.»

Η καρδιά της Ιζαμπέλ βούλιαξε. Το κάστρο ήταν το μέρος όπου τα ζευγάρια πήγαιναν για να φιλιούνται χωρίς να τους δει κανένας.

«Α,» είπε σιγανά.

Η Ελίζαμπεθ κούνησε το κεφάλι της και ήπιε άλλη μια γουλιά από το ποτήρι. «Προσπάθησα να του το πω, Ίζι. Αλλά δεν άκουγε. Είναι μαλάκας. Τελείως μαλάκας. Είσαι πολύ καλύτερα χωρίς αυτόν.»

Η Ιζαμπέλ κράτησε τα μάτια της στις μπότες της καθώς θερμότητα πλημμύριζε το πρόσωπό της. Αυτό ήταν χειρότερο από ό,τι τολμούσε να φανταστεί. Η Ελίζαμπεθ, μεθυσμένη και αποφασισμένη, πρέπει να είχε πει στον Ρατζ πως της άρεσε. Οπότε τώρα, ήξερε την αλήθεια, και είχε φύγει για να φιληθεί με την ξανθιά, μαυρισμένη Κάρολαϊν από την Καλιφόρνια. Αυτή που έφερε τα ζαχαρωτά.

«Υπέροχα,» ψιθύρισε στις μπότες της, λες και μόνο εκείνες καταλάβαιναν τον πόνο της.

Αισθανόμενη την διάθεση της φίλης της να χαλάει, ακόμα και μέσα από την ομίχλη του ποτού, η Ελίζαμπεθ πήρε ένα μακρύ κλαρί και της το έδωσε, ελπίζοντας.

«Θα ψήσουμε ζαχαρωτά,» της εξήγησε. Έκανε μια παύση για να κοιτάξει το κλαρί ανέκφραστα, πριν ξεκινήσει να χαζογελάει. «Είναι από την ανάποδη πλευρά.»

Η Ιζαμπέλ σήκωσε το κεφάλι της για να την κοιτάξει. Πάντα ήταν λίγο ανεξέλεγκτη, αλλά ποτέ δεν είχε δει την ετεροθαλή της αδερφή τόσο μεθυσμένη.

«Πίνει σαν νερόφιδο όλο το βράδυ.» η καθαρή αριστοκρατική προφορά ερχόταν από τον αγκώνα της και γύρισε καθώς η φωτιά τρεμόπαιζε φωτίζοντας τα ξανθά μαλλιά και το χαρακτηριστικά αριστοκρατικό πρόσωπο του Τζούλιαν Λε Φανούλ. «Όλοι αυτό κάνουν.»

«Γιατί δεν την σταμάτησε κανένας;» απαίτησε να μάθει η Ιζαμπέλ κοιτάζοντας την Ελίζαμπεθ που πάλευε να καρφώσει ένα ζαχαρωτό με το κλαρί.

Τα φρύδια του υψώθηκαν. «Έχεις προσπαθήσει ποτέ να αποτρέψεις την Ελίζαμπεθ Μέλντραμ από το να κάνει κάτι που θέλει; Είναι σαν να προσπαθείς να σταματήσεις ένα ποτάμι από το να χύνεται στην θάλασσα.»

«Μα, κοίταξέ την,» η Ιζαμπέλ έγνεψε προς την Ελίζαμπεθ η οποία τώρα μελετούσε το ζαχαρωτό στο φως της φωτιάς και του ψιθύριζε. «Πώς θα την πάμε πίσω στο σχολείο;»

«Το σκεφτόμουν αρκετή ώρα αυτό,» είπε ο Τζούλιαν. «Αρχίζω να δέχομαι πως αυτή είναι μια από εκείνες τις βραδιές που ο καθένας προσπαθεί να σώσει τον εαυτό του και αφήνει τους άλλους να είναι καταδικασμένοι. Προτείνω να την τοποθετήσουμε με ασφάλεια στο εντευκτήριο, καλυμμένη με μια κουβέρτα, και μετά να γυρίσουμε πίσω στα δωμάτιά μας έτσι ώστε όταν ο Φέργκι βρει τους μισούς τελειόφοιτους αναισθητους το πρωί, εμείς θα κοιμόμαστε αγγελικά στα κρεβάτια μας. Νηφάλιοι.»

Παρά την ανησυχία της για την Ελίζαμπεθ, η Ιζαμπέλ κατέληξε να γελάει. Πάντα συμπαθούσε τον Τζούλιαν. Ήταν ήσυχος, αλλά όταν μιλούσε ήταν ξεκαρδιστικά αστείος, ή σιωπηρά αιχμηρός. Ήταν μια αξιοθαύμαστη ικανότητα.

«Δεν μπορώ να την αφήσω, όμως,» του υπενθύμισε. «Είναι σχεδόν αδερφή μου.»

«Ποια;» η Ελίζαμπεθ βλεφάρισε. «Α εγώ!» φάνηκε ικανοποιημένη με την ανακάλυψη.

«Σε ποιόν μιλάς;» έγειρε πάνω στα πόδια της Ιζαμπέλ για να κοιτάξει τον Τζούλιαν. «Α εσύ είσαι! Είσαι τόσο χαριτωμένος.» Κούνησε το δάχτυλό της σε εκείνον, με τον αγκώνα της να τρυπάει το πόδι της Ιζαμπέλ. «Σου αρέσει η Ιζαμπέλ αλλά δεν προσπαθείς καν. Εκείνη είναι ερωτευμένη με τον Ρατζ.» κούνησε τα χέρια της μπρος πίσω ανάμεσά τους. «Άτυχοι. Τόσο άτυχοι.»

Η Ιζαμπέλ δεν άντεξε άλλο. Τράβηξε το ποτήρι από τα χέρια της Ελίζαμπεθ και έχυσε το περιεχόμενό του κάτω.

«Αυτό ήταν αρκετό αλκοόλ για εσένα,» ανακοίνωσε, σπρώχνοντας την Ελίζαμπεθ μακριά από τα πόδια της όσο η άλλη κοπέλα ξεκίνησε να διαμαρτύρεται. «Γυρνάμε πίσω. Παραείσαι μεθυσμένη. Θα σε πάω πίσω στο κρεβάτι σου πριν λιποθυμήσεις.

Ο Τζούλιαν σηκώθηκε όρθιος για να την βοηθήσει. Όντας ψηλότερος από 1,80 μέτρα, υψωνόταν σαν πύργος από πάνω της. «Άσε με να σε βοηθήσω.» Το αριστοκρατικό του πρόσωπο δεν έδειχνε καμία απόδειξη πως είχε ακούσει όσα είχε πει η Ελίζαμπεθ δευτερόλεπτα πιο πριν, ακόμα και αν πρέπει να τα άκουσε.

Προσκολλημένη στο κλαρί της, με ένα ζαχαρωτό να κρέμεται από την μια άκρη, αγριοκοίταξε και τους δυο τους. «Τι είστε; Η Στάζι; Μόλις ήρθα εδώ και θα μείνω.»

«Δεν το νομίζω.» Ο Τζούλιαν στάθηκε όρθιος δίπλα στην Ιζαμπέλ. Ρίχνοντας ένα γρήγορο βλέμμα στην υπόλοιπη παρέα ανακοίνωσε, «Τελειώστε τα ποτά σας χαμένοι. Σχεδόν πήγε μια. Σε λίγο όλοι θα μεταμορφωθούμε σε κολοκύθες.»

Οι άλλοι παραπονιούνταν, αλλά ξεκίνησαν να μετακινούνται, σαν να ήξεραν πως είχε δίκιο.

Ο Τζούλιαν είχε έναν αέρα εξουσίας, σκέφτηκε η Ιζαμπέλ. Κάτι που έκανε τους ανθρώπους να τον ακούνε. Μπορούσε να μάθει από αυτό. Να το χρησιμοποιήσει και η ίδια.

Με την άκρη του ματιού της, εντόπισε δύο άτομα να παραπατάνε βγαίνοντας από τον πύργο. Είδε το σκουρόχρωμο κεφάλι του Ρατζ και τα μακριά, ξανθά μαλλιά της Κάρολαϊν που αιχμαλützιζαν το φως της φωτιάς, κάνοντάς τα χρυσαφένια. Είχε το χέρι του τυλιγμένο γύρω από τους ώμους της, και εκείνη του κρατούσε το χέρι. Κοίταξε φευγαλέα μόνο, αλλά φαίνονταν χαρούμενοι.

Αγνοώντας την παγωνιά που σχηματιζόταν βαθιά στο στομάχι της, ανάγκασε τον εαυτό της να επικεντρωθεί στο να σηκώσει την Ελίζαμπεθ όρθια.

«Έλα Λίζι,» την καλόπιασε τραβώντας την πάνω. «Πρέπει να φύγουμε. Είναι αργά.»

«Μόλις ήρθα,» αντέδρασε η Ελίζαμπεθ, αλλά πέταξε το κλαρί και σηκώθηκε όρθια.

«Μάλιστα.» Ο Τζούλιαν έπιασε τον αριστερό αγκώνα της Ελίζαμπεθ. Η Ιζαμπέλ τύλιξε το χέρι της γύρω από την μέση της από την άλλη μεριά, και ξεκίνησαν να κατευθύνονται μέσα στα συντρίμμια προς το μονοπάτι.

«Μα θέλω να μείνω!» διαμαρτυρήθηκε η Ελίζαμπεθ, προσπαθώντας να γυρίσει πίσω. Αλλά την κρατούσα σφιχτά και συνέχιζαν να κινούνται προς την ασφάλεια του σχολείου.

«Αυτή δεν είναι η βραδιά που περίμενα,» είπε η Ιζαμπέλ, κυρίως στον εαυτό της.

Πάνω από το κεφάλι της Ελίζαμπεθ , ο Τζούλιαν της έδωσε ένα αινιγματικό χαμόγελο. «Αυτό είναι το θέμα με τις φωτιές. Πάντα είναι λίγο περίεργες.»

Του άρεσε στ' αλήθεια; Η Ελίζαμπεθ ήταν μπελάς αλλά σπάνια έπεφτε έξω για αυτά τα πράγματα. Και αν όντως του άρεσε, ήταν άραγε αυτός τον οποίο σκεφτόταν νωρίτερα το ίδιο βράδυ όταν είπε στην Ιζαμπέλ να μην περιμένει τον Ρατζ.

Την προβλημάτισε που δεν είχε προσέξει πιο πριν το ενδιαφέρον του Τζούλιαν. Αλλά από την άλλη, ήταν ο τύπος που το έβρισκε πολύ εύκολο να κρύβει τα συναισθήματά του.

Η Ιζαμπέλ αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να της αρέσει τόσο πολύ όσο ο Ρατζ. Το ήλπιζε. Γιατί είχε κουραστεί να την αγνοούν.

Για λίγο , ήταν απασχολημένοι καθοδηγώντας την Ελίζαμπεθ μέσα από το άνοιγμα στον πέτρινο τοίχο και κάτω προς το μονοπάτι. Μακριά από την ζεστασιά της φωτιάς και την συνεχόμενη ροή του ποτού, σύντομα άρχισε να αποκοιμείται, οπότε ήταν περισσότερο θέμα του να την κρατάνε όρθια και να κινείται.

«Είναι μικρόσωμη για να είναι τόσο βαριά,» παρατήρησε ο Τζούλιαν, κοιτάζοντας την.

Η Ιζαμπέλ λαχανιασμένη από την προσπάθεια να την κρατάει όρθια είπε, «Θα σε σκότωνε αν σε άκουγε να το λες αυτό.»

Αυτό τον έκανε να γελάσει. «Εάν το μάθει ποτέ θα ξέρω ποιόν να κατηγορήσω.»

Υπήρχε μια σύντομη παύση καθώς ακολουθούσαν το μονοπάτι ανάμεσα στα δέντρα, όπου το πολύχρωμο φως του φεγγαριού σχημάτιζε πολύπλοκα σχέδια στο έδαφος του δάσους.

«Κρίμα που δεν ήρθες πιο νωρίς,» είπε ο Τζούλιαν , κοιτάζοντας μπροστά. «Η Ελίζαμπεθ μπορεί να είναι μεθυσμένη αλλά είχε δίκιο για ένα πράγμα- όντως σκόπευα να σου ζητήσω να βγούμε.»

Οπότε πράγματι το είχε ακούσει.

«Αλήθεια;»

«Ναι, το σχεδιάζα αιώνες τώρα. Πίστευα, λοιπόν, ήλπιζα πως το φεγγαρόφως θα λειτουργούσε υπέρ μου. Ξέρεις, ρομαντισμός και όλα αυτά.»

Θερμότητα ανέβηκε στα μάγουλά της και ήταν ευγνώμων για το σκοτάδι.

Δεν ήταν σίγουρη για το τι να κάνει. Αγαπούσε κάποιον άλλο. Αλλά εκεί υπήρχε ένα ψηλό, καλόκαρδο αγόρι που ομολογούσε ανοιχτά το ενδιαφέρον του. Λέγοντας όλα όσα ο Ρατζ δεν είχε πει ποτέ.

Ίσως, να έρχεται η στιγμή που η αναμονή πρέπει να τελειώσει, προκειμένου να ξεκινήσει κάτι καινούργιο.

Καθάρισε τον λαιμό της. «Λοιπόν, εδώ είμαστε, στο ρομαντικό φεγγαρόφως ,» είπε, αλλάζοντας την λαβή της στην μέση της Ελίζαμπεθ. «Θα έπρεπε να μου το ζητήσεις.»

Στο αχνό μπλε φως, είδε τα χείλη του να σηκώνονται προς τα πάνω. «Ιζαμπέλ,» είπε «θα βγεις ραντεβού μαζί μου;»

«Θα το ήθελα πολύ,» είπε, σπρώχνοντας κάθε σκέψη του Ρατζ έξω από το μυαλό της.

«Αυτό είναι πραγματικά πανέμορφο,» μουρμούρησε η Ελίζαμπεθ μέσα από τα μαλλιά της.

«Θα ήταν η τέλεια στιγμή να σε φιλήσω αλλά...» Ο Τζούλιαν έδειξε προς την εκείνη με το ελεύθερο του χέρι. Το γέλιο τους κάλυψε τον ήχο των βημάτων, οπότε και οι δύο αναπήδησαν όταν ο Ναθάνιελ ξεπρόβαλε από τις σκιές προς το μέρος τους. Ερχόταν από την κατεύθυνση του σχολείου πιο κάτω.

Η Ιζαμπέλ ήταν σαστισμένη – την τελευταία φορά που τον είχε δει βρισκόταν στην άκρη της φωτιάς. Τώρα, φαινόταν παράξενος, ταλαιπωρημένος και χλωμός, κάθε μυς του σώματός του ήταν τεντωμένος σαν σύρμα.

«Τι...» ξεκίνησε να λέει όμως εκείνος την διέκοψε. «Ιζαμπέλ, πρέπει να πάμε σπίτι,» της είπε. «Τώρα.»

Η ματιά του ήταν έντονη, προσηλωμένη πάνω της. Δεν φαινόταν καν να προσέχει την παρουσία του Τζούλιαν ή της Ελίζαμπεθ, πεσμένης ανάμεσά τους.

Τον κοίταξε, μπερδεμένη. «Λυπάμαι, δεν καταλαβαίνω...Σπίτι;»

«Κάτι συνέβη.» Με κάποιο τρόπο διαπότισε αυτές τις λέξεις με τόσο δυσοίωνη σημασία που συνειδητοποίησε πως τα χέρια της γλίστρησαν από την ετεροθαλή αδερφή της.

Ο Τζούλιαν στάθηκε ακίνητος, κρατώντας την ημιαναίσθητη Ελίζαμπεθ όρθια και κοιτάζοντας τον Ναθάνιελ τόσο προσεκτικά όσο θα κοίταζε κανείς ένα φίδι.

«Ναθάνιελ.» Η φωνή της Ιζαμπέλ απέκτησε τον υπερφυσικά χαλαρό τόνο που υιοθετούσε όταν φοβόταν. «Είναι η μαμά; Έχει χτυπήσει; Πες μου τώρα.»

Η Ελίζαμπεθ, πιθανώς να αισθάνθηκε, μέσα από την ομίχλη του ποτού, τους μπελάδες που υπήρχαν στον αέρα και μουρμούρησε με ανήσυχα, όμως η Ιζαμπέλ δεν την κοίταξε. Κοίταζε τον Ναθάνιελ. Έτρεμε.

«Δεν έχει να κάνει με αυτή,» είπε, πασχίζοντας να βρει λέξεις. «Είναι ο πατέρας.» Πήρε μια ανάσα, με τα χέρια του σφιγμένα στα πλευρά του και συνάντησε τα μάτια της απευθείας.

«Λείπει το αεροπλάνο του.»

